

Štajnidlo: Přesně tak, k Bubáckejm vodopádům jsme se vydali. S Bubrdlí. A ešče jsme se stavili pro Ajšadlo. Naložili jsme ji i s páníkem a vyrazili za dobrodružem. A že to teda byl prima výlet.

Bubi: Povedlo se to, povedlo. Bylo tam moc hezky a...

Štajnidlo: ... a terénovitě! Úplně hned na začátku u cesty byla celá řada takovejch kotoučů ze slámy. A já jsem po nich vybíhal nahoru a hopíkal dolů a vybíhal nahoru, jako Spajdrdog, a jak se mi to pak hodilo, když jsme vběhli do lesa. Měl jsem natrénováno, a když jsme spustili s Ajšadlem honičku v úvozový cestě, lítal jsem po příkrých stěnách a mohl jsem jí tak dost dobře utíkat a to ji hrozně zlobí dycky. A řve. Děsně řve.

Ajšadlo: Neřvu děsně, Spratku. Štěkám. Protože mě schválně zlobíš. Ale dobrá, dobrá honička to byla. A když pak pánik vytáhnul tu gumovou rybičku, mělo to ještě lepší šťávu.

*R and R, neboli
Rumouš a
Rybička, věčné
téma*

Bubi: Jo to je fakt, ta se dobře krade ta rybička. Štoudev do ní není tak maniakálně zblázněnej jako do žužlobalonku, takže má jedna dosti příležitostí ho ukrást a nosit pánčičce. Ale taky se tím pádem jedna dost naběhá, protože ona se pánčička vždycky courá vzadu a Štoudev je vpředu.

Štajnidlo: A taky se za ní dobře běhá ze stráně dolů, když mi ji tam pánčička hodí. A taky se

dobře pase. Miluju pasení něčeho, ten moment, než mi to čutnou do prostoru.

*U-uuuž to
kopneš!*

Ajšadlo: No to je fakt vážně jako zábava teda ☐ Zvlášť když voni ho u toho fotěj a my mu to nesmíme ukrást. Aspoň teda, že když ho fotěj, že s náma dvěma vaše pánčička mezi tím hraje tu dobrou hru. Jak se to jmenuje?

Bubi: „Kdo sedí?“ Tu myslíš? Jo tu mám taky ráda, protože se u toho jedna moc nenamůže. Stačí si jen dřepnout na zadnici a vzorně sedět a koukat na ni. A už se sypou. Piškůty.

*Hrajeme Kdo sedí
a Ke mně! a Bubi
vítězí*

Ajšadlo: Jo, jo!! To je vona. Taky ji hraju ráda. A pak je dobrý to, jak vona od nás vodejde, my musíme sedět a utikáme, až když nás zavolá. A my jí pak vobě uhryznem prsty, jak chňapeme po těch piškůtách. Protože ono, že jo, aby ho náhodou nedostala ta druhá. To by bylo blbý.

Bubi: No to v žádném případě nejde dopustit, to je jasný. Ale nadává nám potom oběma vždycky hrozně, to je fakt.

Štajnidlo: Páč jste tetky nenažraný. To já, miloušek roztomilý, vždycky jak vánek si piškůtka vemu. Mně nikdá nenadává.

Ajšadlo, **Bubi:** Nééé, kdepáák, vůbec. A kdo se dozvěděl, že je pako a jeliman, když hodil šíbru do toho jezírka? No žádná z nás to nebyla! Ne, rozhodně, ani jedna z nás.

Štajnidlo: No ale neměl tam ten pán házet ten kamínek, do té vody. Myslel jsem, že to je ta moje rybička, co jsem si ji zahrabal do listí a nemohl ji najít.

*Holky, která jste
mi vzala rybičku?*

Bubi: Rybička, jo? A kdo by ti ji tam asi tak házel do té vody, ty jelimane, když bylo třicátýho ledna? He? Jsi vážně pako, jak to říkala pánčička. Akorát jsi zkazil záběr tomu pánovi, který si tam fotil vodopády.

Štajnidlo: No vodopády, do kterejch ses, pro změnu ty, ty pomatená Bubrdle, vysápala a museli tě sundavat. Zasejc. Páč prej už jsi tam takhle skončila minule a taky hrozilo, že se zřítíš dolů. Měla by sis uvědomit, že NEJSI horská koza, ale koza vobyčejná, česká.

Bubi: A ty jsi zase drzej spratek.

*Kolem Bubovický
vodopádů*

Ajšadlo: No! Dyk to furt říkám, Spratek je to. A ještě fakt pošahanej. Protože se bál pána nějakýho a štěkal na něj.

Štajnidlo: A? Byl zvláštní, ale pak jsem k němu náhodou šel. Ty rejpvavko. Ale pravda, opatrně, opatrňoučce, aby mi náhodou nesebral rybičku.

Ajšadlo: A tu jsem ti nakonec sebrala jááá, heeeč, heč, heč! A běhala jsem s ní důležité stráněma.

Štajnidlo: A mně to bylo fučik, páč jsem potkal fešnou bordelku, nebo jak jim říkaj. Takže jsme si dali dobrou honičku.

Ajšadlo: Ty jo, tohle ale vyloženě nesnáším, tohleto družení se s cizákama nějakejma. Takže jsem řekla Spratkovi, co si vo tom myslím. Teda takhle, chtěla jsem, ale pánik mi to zatrhnul, prej ať se do toho laskavě nemontuju.

Bubi: A toho jsem využila hnedle já, sebrala jsem rybičku a šla vydělávat piškůty. Musela jsem se nutně posílit. A dobře jsem udělala, páč přišel velenudnej úsek.

Štajnidlo: Jo, to teda přišel. Šli jsme po silnici a museli jsme jít u pánčičky. Která je navíc skloretická a zapomněla vodítko a my museli pochodovat vzorně u nohy a nesměli jsme se vzdalovat.

Bubi: A pak jsem viděla hospodu, to jsem hnedle zrychlila. A to jsem neměla dělat, hnedle

jsem byla volána k pořádku.

Ajšadlo: A stejně to bylo k ničemu, protože hospoda byla plná. A byla plná i ta druhá. Normálně blbý, blbý to bylo teda. Takže jsme to otočili a bez zastávky a hlavně bez obžerstvení jsme to valili zpátky. Dost zklamání.

Štajnidlo: No to teda!! Byl jsem tak zklamanej, že jsem jednu chvilku nechal na cestě i rybičku!! A musel se pak pro ni vracet přes veledaf lidijůch, který jsme míjeli. A že to byla dálka, ale jsem inteligent, takže když řekla pánčička, že jsem někde asi něco nechal, pádil jsem zpátky, našel rybku skorozlatou, drapnul ji a metelil mezi těma lidijema zase zpátky.

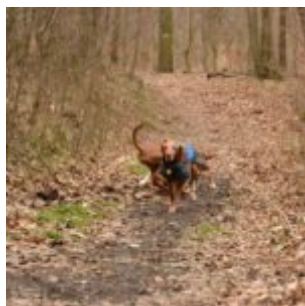
Bubi, Ajšadlo: Všichni jsme metelili, protože jsme měli hlad.

Bubi: Dokonce i pánčička. Která jinak zpravidla uzavírá konvoj a já pak díky tomu naběhám tak 3x víc kilometrů, jak jí snaživě nosím ty kradený hračky.

Štajnidlo: Ale i tak jsme spolu ještě zvládli spoustu věcí. Jako třeba honičku za klackem. Našla pánčička takovej dloouhej a pružnej. A přišerňácky mě s ním zlobila. A já za ním lítal po cestě zleva doprava jako šílenej, jen abych ho chytil. Stejně tak, jako vždycky takhle honím rákosovitou trávu. A taky čutat do listí jsme stihli. To vážně hrozně miluju tuhleto čutání, skáču jako blecha a chytám to vylítnutý listí.

Ajšadlo: A taky do strání jsme ještě stihli několikrát vypádit, co, Spratku? To je taky boží zábava. Já vypálím a on vystřelí hnedle taky. A letíme jako ty šípy.

Štajnidlo: Až nás dycky vodvolaj a letíme zase zpátky.

*Jsem první jsem
první výhra!*

Ajšadlo: No výborný to je, výborný. A pak jsme už došli zase k těm kotoučům slámy a já na ně taky vyběhla a páník můj mě moc pochválil, jak jsem přešikovná.

Štajnidlo: Kotouče jsou dobrý, co? Jak tam tak ležely v jedny řadě, mohlo se létat nahoře. A tak jsme lítali.

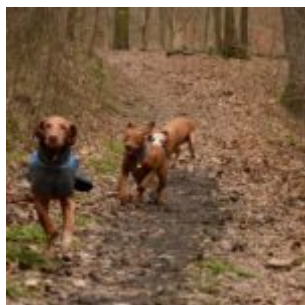
Bubi: A pak konečně někdo otevřel to auto, my se tam nasáčkovali.

Ajšadlo: No počkej, počkej, nasáčkovali. Já jediná jsem tam normálně vyskočila. Vás dva tam museli naložit!

Bubi: Ale protože jsem přeci jen starší už. A úplně nevyskočím. Pánik vždycky řekne: „Baničku, pojd' Skippy!“ Já dám nožky přední na kraj kufru, vypadám prej u toho jak klokan, a on mě vystrčí nahoru. A dneska se mi ale nechtělo dělat Skippyho, čekala jsem, ať si mě tam naložej celou.

Štajnidlo: A já to auto fakt někdy nesnáším, nechci tam občas nastupovat prostě. Tak někdy dělám, že se mě auto jako úplně netýká. A jdu si k někomu pro záchranu. Ondynoj jsem třeba šel prosit takovou malou holčičku, jestli by mě nezachránila. A tetkon před výletem ráno třeba souseda. Líbeznil jsem na něj, ať si mě veme domů, ať nemusim do toho auta. Šécko marný. Zatim mě ešče nikdo nikdá nezachránil, dycky musim nastoupit. Tady nikdo záchranářskej nebyl, tak jsem dělal, že auto nemáme a šel tak jako prostorem dál. Nevyšlo to, byl jsem volán ku pořádku a naložen.

Ajšadlo: No a místo toho už jsme mohli bejt dávno na cestě do hospody, vy loudové. Anebo už vůbec v hospodě!

*Tjo, rychle fšící za
ní! (V čele Bubi,
za ní Štajn,
peloton uzavírá
Ajša)*

Bubi, Štajnidlo: No jo furt taky. Hlavní je, že jsme tam nakonec dorazili.

Ajšadlo: Jooooo!! A já hnedle zas šla hlídat tu kuchyň.

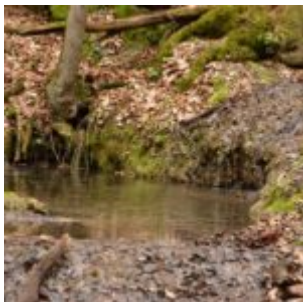
Bubi: A paní kuchařka přinesla psí dobrůtky.

Štajnidlo: A pánčička nám dala všem kus řízku. A taky buřta z polifky.

Ajšadlo, Bubi, Štjanidlo: Aaaa TATRANKŮŮŮŮŮŮ!! Jednu teda pro nás všechny, ale to neva, hlavně že byla. No a pak pěkně dom a do pelíšků ááááá odpočívááát. Protože razíme heslo, jak k dílu (a že toho díla dneska bylo!), tak k jídlu (toho mohlo bejt klidně o dost víc) a tak i ku spánku (no toho po tom dílu bylo dost potřeba). Takže jsme všichni doma ve svých pelíšcích spokojeně hnípali až do rána.

Tři prasátka na výletě - zleva Štajn, Ajša a Bubiška

Jezírko

Bývala to klidná hladina jezírka, než přišel Rumouš